Suojeluskuntalainen

Sunnuntaina 12 toukokuuta 1918

N:o 8 | Lehti jaetaan ilmaiseksi joka sunnuntaiksi asiamiesten kautta | Toimittaja: Otto Aarnisalo

6 Pääsiäisen jälk. sunnuntaina.

Kristityn toimintaohje.

Palvelkaa toisianne, kukin sillä armolahjalla, minkä on saanut, Jumalan moninaisen armon hywinä taloudenhoitajina. 1 Piet. 4: 10.

Sywälle on ihmiseen juurtunut herruuden halu. Totta onkin, että hänet luotiin herraksi. Koko maa oli annettu hänen hallitusalaiseen. Herruus on myöskin ihmisen loppumäärä. Useimmiten ei wain ymmärretä herruuden tietä.

Niinkuin kala on wapaa ainoastansa wedessä, lintu ilmassa ja mato maassa, niin on ihminen wapaa ainoastansa Jumalassa. Milloin hän yrittää itsewaltiutta, tulee hänestä raukkamainen orja. Kukin ihminen on Jumalalta saanut omat lahjansa. Jumalan armo, se on: hänen ansaitsemattomat antimensa, on niin moninainen, ettei ole kahtakaan yhtäläisesti warustettua ihmistä, samoin kuin ei ole koskaan löydetty kahta ihmistä, joilla olisi samallaiset kaswot. Kun joku tulee uskowaiseksi, korostetaan ja puhdistetaan hänen luontainen lahjansa Hengen antimeksi. Kaikki saawat kyllä saman Hengen, mutta tämä waikuttaa jokaisessa yksilössä eri tawalla. Ei woida sentähden kerta kaikkiaan määrätä, miten kunkin yksityisen on toimittawa.

Yksi ohje on kuitenkin kaikille yhteinen. Jumalaan nähden on kaikkien oltawa t a l o u d e n h o i t a j i a ja ihmisiin nähden p a l w e l i j o i t a.

Joka lahjaansa halweksii, hän halweksii Jumalaa, jonka oma lahja on. Joka käyttää lahjansa omanaan, hän on anastaja. Joka laiminlyö lahjan käyttämisen, on uskoton taloudenhoitaja.

Palweleminen on ihmisen arwokkain toimi. Mikäli hän palwelee, on hänellä arwoa ja waikutuswaltaa. Tätä ei siis määrää lahjan määrä, waan käyttötapa. Mikäli joku käyttää asemaansa ollaiseen herrana, heikontuu hänen waikutuswaltansa. Ludwig XIV Ranskassa julkesi oikein periaatteena asettaa herrana olemisen toimintansa määräksi wäittämällä, että hän muka itse oli waltio, mutta hän kuoli kansansa kowomana ja waltakuntansa turmelijana. Napoleon yritti myöskin herrastella, mutta wähiin supistui piankin herruus. Samoin käy wähemmän huomattawassa asemassakin olewille herruuden tawoittelijoille. „Autuaita owat sawyisät, sillä he saawat periä maan".

Kunkin on hoidettawa lahjansa Jumalan antimena ja huolehdittawa siitä, miten hän sillä woisi enimmän palwella toisia; se on kristityn toimintaohje. Sitä tietä hänestä tulee herra, muutoin hän on ja pysyy raukkana.

Wihan edestä ei kannata kuolla eikä elää.

Sortawalan esikoisuhrin, Kämärän taistelussa kaatuneen Einar Nisisen hautaustilaisuudessa pidettiin Sortawalan kirkossa suojeluskuntalaisille allaolewa, tähän jonkunwerran lyhennetty puhe.

Wielä on Suomessa se tapa, että hautojen ääressä kirkko saa sanoa sanottawansa. Wirkatowerini on alttarin ääressä suorittanut kirkon tehtäwän wainajaan nähden. Mutta ei ole tämä mikään tawallinen hautajaistilaisuus. Suomen wapaustaistelun ensimäinen uhri tältä paikkakunnalta lepää tuossa kylmänä. Tätä uhria seuraa luultawasti muitakin. Uhrautumiswalmiita on täällä läsnä suuri määrä. Teille suojeluskuntalaisille kohdistettakoon wielä joku sana.

En tuntenut wainajan mielialaa. Mutta nuorisoa tunnen. Nuoriso innostuu helposti, wieläpä henkensä antamiseen asti. Mutta sitten pitää myöskin olla sen weroinen asia. Seikailuhaluisia nuorisokoplia woi syntyä huonossakin tarkoituksessa, mutta ei waltawaa nuorisoliikettä. Huikentelewainen woi nuoriso olla ja monien kepposten aiheuttajana. Myöskin se woi liioitella arwostellessaan omaa kykyään ja merkitystään. Mutta pohjawirtaus on hywä. Warsinkin on nuorisossa h e r k k ä o i k e u d e n t u n t o. Kepposten teossakin se helposti huomaa halpamaisuuden rajan, ja halpamainen toweri ei kaikesta kekseliäisyydestään huolimatta nauti yleisempää luottamusta. Kun on kysymyksessä loukatun oikeudentunnon puolustaminen, ei missään ole löydettäwissä helpommin syttywää ainesta.

On warmaa, että tällaiset tunteet panivat aseen kaatuneen towerin käteen eikä wiha. *Wihan edestä ei kannata kuolla eikä elää.* Ei woi olla ristiriitaa siinä, jos juuri tämän ruumiin ääressä erikoisesti painetaan mieleen Wapahtajan sanat: *rakastakaa wihollisianne.*

Suomi sai itsenäisyyden. Asewoimalla se ei sitä ottanut, eikä myöskään petturin teitä käyttämällä. Awomielisesti se esiintyi, kun olot awasiwat sille owen wapauteen. Mutta wanhan sortajan joukot tahtoiwat edelleen isännöidä täällä. Ja häpeä sanoa — wapaan Suomen poikia liittyi kawaltamaan tätä maata. Suomen miehet owat tehneet ilkitöitä, joita emme olisi uuelleet mahdollisiksi. Ei woisi Jumalan siunaus seurata tätä kansaa, jos se ilman muuta sallisi tämän tapahtua. Siitä tulisi kuolewa kansa, joka weltossa wälinpitämättömyydessä antaa asian mennä menoaan, kun se wain saa syödä ja juoda ja nauttia hetken rauhasta.

Ylös siis, nuoret miehet, jotka wielä johonkin pystytte! Kukistakaa sortajain ja kawaltajain joukot! Tehkää se, waikka oma henkenne menisi!

Mutta wihan edestähän ei kannata kuolla. Ei kannatakaan. Mutta suorittakaa tuo kukistustyö niin, että woitte katsoa Jumalaa silmiin. Rakastakaa wihollisianne! Toiminnastanne on kerrottu kaunis piirre. Wankienne sanotaan järjestänsä kiittäwän kohteluanne hywäksi. Niin se pitääkin olla. Teillä on kullakin omallatunnollanne asioita, joita muistellessanne ette woi katsoa Jumalaa silmiin. Selwittäkää ne. Ja selwittelyn tie on warsin yksinkertainen. Älkää puolustelko, waan antautukaa omantunnon tuomion alaisiksi. Kun on tosi edessä, ei ole mikään asia maailmassa yksinkertaisempi kuin pelastuminen. Pahantekijällä ristillä ei ollut tilaisuutta eikä kykyä perusteellisempiin selwittelyihin. Mutta sen hän ymmärsi, että hänen asiansa owat huonolla kannalla, ja että, jollei auta se, joka on tuossa hänen rinnallaan, on hän hukassa. Ja katkonainen puhuttelu wain: „Jeesus, muista minua, kun tulet waltakuntaasi" — ja pahantekijälle aukeni taiwas. Kun menette omat asianne selwitettyinä, ei mikään woi teitä wahingoittaa.

Mutta wielä asia, ja se tärkein. On mahdollista, että palaatte hywinkin harwennein riwein, mutta kaiketi joitakin siitenkin palaa, ja ehkä paljonkin. Silloin on taas ruwettawa elämään. Mutta niinkuin wihan edestä ei kannata kuolla, niin ei eläkään. Sentähden astun jatkuwasti eteenne kehotus: rakastakaa wihollisianne.

Suomi on wähäwäkinen maa. Tässä maassa on lisäksi ollut suuri wähäwäkisten joukko. Tuolla joukolla oli wielä se onnettomuus, että se sai wähäwäkisiä johtajia. Nämä eiwät ymmärtäneet muuta kuin lietsoa wihaa ja iwaa. Mutta wiha ja iwa on wähäwäkinen ase. Wihaa he kylwiwät, mutta itse he nyt sortuwat wihaa uhkuwien joukkojensa tekoihin.

Rakkaat ystäwät! *Einar Nissisen kylmän ruumiin ääressä, tässä pyhässä paikassa, tehkää kuja liitto, että jos asewoitto saadaan, tahdotte täydentää woittoa. Ottakaa Te huostaanne työ, minkä wähäwäkisten kelwottomat johtajat weiwät harhaan!*

Sokea on se, joka ei huomaa, että wanha yhteiskunta on wiimeisillään. Koko maailmassa on syntymässä uusi. Tuleeko se olemaan parempi kuin entinen, emme tiedä. Mutta sen tiedämme, että wanhan yhteiskunnan taloudelliset perustukset eiwät enää pidä paikkaansa. Ne owat aikanaan olleet oikeutettuja, mutta ei nyt enää. Uuden tunnussanana on olewa: ihmisarwoiset elämismahdollisuudet kaikille. Siinä eiwät ole kysymyksessä ainoastansa poliittiset oikeudet waan taloudellisetkin. Jos uuden yhteiskunnan rakentaminen waatii osaksi aineellisiakin uhrauksia, niin olettehan Te, jotka olette tahtoneet uhrata enemmänkin, walmiit niihin. Wanhenmman polwen on waikeampi ymmärtää uutta aikaa, mutta mekin tahdomme koettaa woitawamme ja olla mukana lykkäämässä. Yhteen liittoon siis nuoremmat ja wanhemmat, rikkaat ja köyhät, työnantajat ja työntekijät rakentamaan uutta yhteiskuntaa, jossa kullekin turwataan ihmisarwoisen elämän mahdollisuudet.

Jos Einar Nissisen hautaus olisi omiansa wahwistamaan sellaista pyrkimystä, mitä ruumis sano hänen uhrauksestansa koituisikaan. Tällaiset woitot ne wasta wahwistawat asewoittoja. Warsinaiset woitot owat nim. ne, mitkä saawutetaan wihollisen mielialassa. Kun wihollisesta tulee ystäwä, silloin on woitto täydellinen. Rakastakaa siis wihollisianne!

Tämä on nyt kirkon sana Teille. Menkää, tehkää tehtäwänne, rehellisesti Jumalan kaswojen edessä, ei ylimielin, eikä arkamielin. Ja kun palaatte, jatkakaa työnne lopulliseen woittoon. Me kiitämme Teitä, me siunaamme Teitä ja me rukoilemme Teidän edestänne

---

Suojeluskuntalaista tulee, mikäli nyt woidaan huomata, ilmestymään kaikkiaan 20 numeroa eli elokuun 4 päiwään.

Sortawalassa 1918
Suomen Kirkon Sisälähetysseuran Kirjapaino.